

Ballerup, den 3. september 2009.

Folketinget,
att. Socialudvalget,
Christiansborg,
1240 København K.

- brevet er ligeledes sendt til Karen Elleman.

Brev om madordning til alle børn

Nu nærmer sig den oprindelige deadline for søsætning af madordningen, hvor alle børn sikres et sundt måltid via deres daginstitution.

Efterhånden som både Københavns Kommune, som jeg arbejder i, og Ballerup Kommune, som jeg bor i, er ved at have styr på hvordan ordningen skal fungere, føler jeg behov for at skrive mine tanker og meninger om ordningen ned.

Jeg er mor til 3 børn på 8, 4 og 3 år. Jeg er uddannet pædagog og arbejder i en integreret institution og brænder for mine børn og mit arbejde.

Jeg kan godt se, at princippet om at alle børn skal sikres et sundt måltid er en god idé. Jeg er bare ikke sikker på, at dette er den rigtige måde at løse det på.

Det er svært for mig som borger at se, hvor min personlige frihed blev af i forhold til mine børn. Ja, der er hensyn at tage i forhold til børns generelle sundhed og den efterfølgende mindre udgift for sundhedssektoren, men på denne måde?

Fagligt så jeg hellere at pengene blev brugt til at styrke arbejdet med de svage børn i institutionerne, at styrke arbejdet med inklusion, at hjælpe med at vende den negative sociale arv – i det hele taget at udmønte de fine principper i socialreformen. Når jeg tænker på hvor svært det er at få tildelt en støttepædagog...

Jeg synes som hovedpunkt ikke, at de mange millioner, der postes i denne ordning, kan stå mål med det resultat det vil give. Jeg nægter at tro på, at hoveddelen af landets børn i daginstitutionerne har en dårlig madpakke med – og hvis de har, nægter jeg at tro, at pædagogerne ikke er professionelle nok til at handle på det. Jeg vil nyde ikke at skulle smøre madpakker til mine unger, men min personlige magelighed står ikke mål med de ressourcer der skal bruges i den enkelte daginstitution på at få serveret og tilberedt dette sunde måltid til børnene.

Prisstigningen er heldigvis heller ikke et stort problem for min familie. Jeg er dog overbevist om, at jeg for stigningen selv ville kunne arrangere og bekoste flere frokoster end daginstitutionen. Jeg skal jo heller ikke have løn for mit arbejde.

Men min magelighed kæmper i øjeblikket med mit moderlige hjerte. Jeg vil savne ikke at kunne give mine børn en personlig hilsen i form af deres madpakke. At de ikke skal have en frikadelle med fra middagsmaden i går eller have skrevet en hilsen på servietten. At vide lige præcis hvad

mine børn allerbedst kan lide at have med og tage individuelle hensyn. At den ene får tomat, den anden ostestænger mm.

Ja, rent pædagogisk er der en social sammenhæng ved at spise den samme mad sammen med personalet i institutionen og blive introduceret for nye madvarer. Jeg kan dog ikke lade være med at føle, at jeg er blevet frataget ansvaret for at mine børn får en sund og nærende kost. Det får mig til at tænke på en institution, der på et tidspunkt tilbød Take-away, vasketøjsordninger mm. Jeg føler nok at det mere er en umyndiggørelse og fratagelse af mit ansvar som forælder end det er en hjælp.

Det er ikke nogen hemmelighed, at det er svært at få forældre til at holde ferie sammen med deres børn. Daginstitutioners budgetter er udregnet efter en forestilling om at alle børn holder 6 ugers ferie om året sammen med deres forældre og det er denne madordning også – men det gør forældre desværre ikke. Så det vil være meget svært for den enkelte daginstitution at overholde forplejningsbudgettet og så er der den store procentdel af beløbet den enkelte institution i forvejen skal finde på eksisterende budgetter. Hvad er det vi skal lade være med at gøre for børnenes udvikling, når de nu skal have mad for pengene i stedet for?

Har man i regeringen vedtagelsen taget højde for, hvor mange familier der nu vil nøjes med kold mad til aften? At familierne ikke længere behøver tænke så meget over resten af dagens kost – for det sørger institutionen for. Hvis vi i familierne slækker lidt på sundheden og korrekt ernæring, så går det nok!

Tanken om lokal produktion af mad, så der dufter i institutionen, lyder helt fantastisk. Der er ikke noget der pirrer sanserne og sulten mere end duften af mad. Men her kommer de små institutioner til kort, da det er for dyrt at indrette de små køkkener og kræver en del personaleresressourcer og i første omgang er det dem, der skal have mad leveret. Ja, der bliver ikke længere etableret små institutioner, som ellers har mulighed for at give nogle af de sensitive, fysisk eller psykisk syge/udviklingshæmmede børn optimale udviklingsbetingelser, men det er en helt anden diskussion – selvom det hele hænger sammen i min pædagogiske bevidsthed.

Jeg tænker meget på, at jeg synes at det er brand-ærgeligt, at børn og personale bliver bundet i deres aktiviteter af den ny madordning. Mange institutioner har retningslinjer, hvor børnene selv bestemmer hvornår de vil spise og ofte sammen med deres bedste venner. Andre institutioner har børn, der valfarter til køleskabet både formiddag og eftermiddag for at tage sig en enkelt mad eller snack, fordi de er lidt små-sultne eller fordi de skaber et fællesskab sammen med nogle af de andre børn, der også var lidt sultne. Hvordan tager man højde for det i den ny madordning?

Både personligt og fagligt synes jeg at det er surt, at børns og personales frihed til at forvalte deres tid sammen fjernes fordi der er frokost kl. 11 – ellers bliver suppen kold... Det er dejligt at pædagogerne venter med samling og frokost fordi gruppen er i gang med en aktivitet – enten spontan eller planlagt – der imødekommer mange af temaerne i læreplanerne. At den lille tur ud i nærmiljøet ikke afkortes på grund af klokkeslættet og køkkenet. At man i dag kan tage med en lille gruppe børn på en længere tur uden at skulle klare med køkkenet om der kan smøres madpakker – eller er maden forberedt osv. At pædagogerne bare griber unger, madpakker og rygsække på en dag, hvor nogle af børnene desværre er syge, andre holder en uventet fridag og man benytter lejligheden til tæt samvær mellem færre børn og de sædvanlige voksne via nogle specielle oplevelser, der normalt ikke kan lade sig gøre. Det er noget af det, der virkelig rykker for alle parter!

Som mor ser jeg hellere at mine børn sammen med kammerater og personale får nogle gode oplevelser, der udvikler dem som mennesker, end jeg værdsætter et sundt måltid om dagen. I de

familier hvor kosten ikke er optimal, er udviklingen det heller ikke altid – så hvad skal vi som samfund vægte?

Som pædagog arbejder man i et politisk styret system, hvilket nogle gange får mig til at tænke på livet som jeg forestiller mig det sammen med en teenager. Det, der er vigtigt i dag – eller i går, kan man ikke helt huske i morgen – og slet ikke hvorfor det var så vigtigt...

Jeg føler mig som del af en faggruppe, der har ry for at brokke os over alle ændringer – og ja, det kan der nok være noget om. Se bare på års- og læreplanerne, som vi næste alle hadede som pesten, da de blev indført, men som størstedelen af faggruppen er glade for i dag. Det bunder nok mest i, at når vi skal indføre noget nyt, så er det sjældent kun en opgave ad gangen. Både regeringen og kommunerne "blander" sig i vores arbejde – og selvfølgelig med rette. Vi efterlyser oftest tid og personale til at implementere de nye tiltag. Og ikke mindst tiden til at det bundfælder inden vi skal i gang med næste tiltag. Andre gange føler vi os angrebet på vores faglighed – hvorfor skal vi dokumentere og bevise alt vi laver? Er det virkelig nødvendigt at styre hele det pædagogiske område efter mindste fællesnævner? Kan vi ikke tro på, at tilsynet, som de pædagogiske konsulenter udfører, afdækker de institutioner, hvor arbejdet ikke udføres godt nok? Nu kommer institutioner og kommuner jo oven i købet på kontraktstyring – så burde det da være muligt at kontrollere endnu en gang.

Selvfølgelig skal der være tilsyn og en vis mængde af dokumentation – hvor mange borgere melder varer at deklarerer ved grænsen? Vil man snyde, så kan man snyde – her kommer tilsynet via kommunerne ind. (Brug pengene dér!)

Jeg har ingen forhåbninger om at kunne ændre madordningerne som mor og borger, og fagligt arbejder jeg på højtryk for at få det til at fungere så optimalt som muligt på min arbejdsplads, men jeg synes ikke at jeg kunne blive ved med at gå og være utilfreds uden at fortælle om det – jeg mener nemlig ikke at man kan tillade sig at brokke sig, hvis ikke man har serveret klagen det rette sted først.

Venligst

Hanne Schmidt,
Hedeparken 181, 2. th,
2750 Ballerup.